

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/35/2019
Identifikačné číslo spisu:	8613203690
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8613203690.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ A. a 2/ C., obaja bývajúcí v G., obaja zastúpení advokátom JUDr. Ladislavom Riedlom, so sídlom v Prešove, Slovenská 46, proti žalovaným 1/ Vlastníci bytov v bytovom dome č. XXX na LV XXXX k. ú. G. podľa prílohy - LV XXXX k. ú. G., všetci zastúpení na základe zastúpenia podľa § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. spoločnosťou GIRATHERM, s. r. o., so sídlom v Giraltovciach, Dukelská 75, právne zastúpení JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, so sídlom v Bardejove, Partizánska 45, 2/ DUPOS dražobná, spol. s r. o., so sídlom v Trnave, Tamaškovičova 17/2742, IČO: 36 233 935, právne zastúpená advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14 a 3/ H., bývajúceho v P., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6 C 220/2013, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. apríla 2018, sp. zn. 10 Co 48/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. januára 2017 č. k. 6 C 220/2013-455 (v poradí druhým), zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/, 2/ domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, uskutočnenej dňa 3. apríla 2013, na ktorej sa mal vydražiť ich byt nachádzajúci sa v bytovom dome č. súp. XXX, byt č. X na 1. nadzemnom podlaží v G., na ulici U., vo vchode č. 1. Zároveň vyslovil, že žalovaní 1/ - 3/ majú voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Mal za preukázané, že vykonanie dražby navrhli vlastníci bytov v zastúpení správcom bytového domu, v ktorom sa predmetný byt žalobcov 1/, 2/ nachádza a ktorí boli v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách oprávnení navrhnúť vykonanie dražby podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „Zákon o vlastníctve bytov“). Z listín dražobnej spoločnosti mal za preukázané, že žalovaný 1/ ako navrhovateľ dražby, podal návrh na vykonanie dražby bytu žalobcov 1/, 2/ dňa 31. októbra 2012 na uspokojenie pohľadávky, ktorú predstavuje dlh žalobcov 1/, 2/ spočívajúci v neplnení si povinností

vyplývajúcich zo Zmluvy o výkone správy, poukazovať na účet správcu mesačne preddavok vopred, ktorého výšku, a to do fondu prevádzky, údržby a opráv, určili vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Celkový nedoplatok ku dňu 29. februára 2012 predstavoval sumu 5.251,85 Eur. Zistil, že na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome BLOK N, na U. ulici X dňa 15. marca 2012 bolo nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov prijaté uznesenie, v ktorom bolo vyjadrené schválenie vykonania dobrovoľnej dražby bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov 1/, 2/. Mal súd za preukázané, že žalobcovia 1/, 2/ uznali svoj dlh čo do dôvodu a výšky a požiadali správcu bytového domu splatiť nedoplatok vo výške 4.251,85 Eur v splátkach. Z odpisu notárskej zápisnice č. N 140/2013 Nz 10601/2013 NCRI 10860/2013 z 3. apríla 2013 súd zistil, že notárskou zápisnicou bol osvedčovaný priebeh vykonania dobrovoľnej dražby a predmetom dražby boli predmetné nehnuteľnosti. Dražba bola vykonaná žalovaným 2/ ako dražobníkom na návrh žalovaného 1/ ako navrhovateľom dražby, v rámci ktorej mal nadobudnúť príklepom vlastnícke právo žalovaný 3/ ako vydražiteľ za sumu 11.325,- Eur. Predmet dobrovoľnej dražby bol ocenený znalcom O. dňa 8. januára 2013 na sumu 15.100,- Eur. Súd mal za zrejmé, že práve porušenie právnej povinnosti žalobcov 1/, 2/ bolo dôvodom k začatiu výkonu záložného práva žalovaného 1/ formou dobrovoľnej dražby. Žalovaný 1/ z titulu výkonu funkcie správcu bol povinný postupovať v súlade s ustanovením § 8b ods. 1 písm. c/ zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, že správca je povinný zastupovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pri vymáhaní škody, ktorá im vznikla činnosťou tretích osôb alebo činnosťou vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome. Pri správe bytového domu je správca povinný sledovať úhrady za plnenia a úhrady preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a vymáhať vzniknuté nedoplatky a je povinný podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby bytu alebo nebytového priestoru v dome na uspokojenie pohľadávok, ak je schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Žalovaný 1/ dodržal predmetnú podmienku, čo dokazuje Zápisnica z konania schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 15. marca 2012, čo žalobcovia 1/, 2/ nespochybnili. Čo sa týka žalovaného 2/ ako dražobníka, ten vykonal dražbu predmetného bytu dňa 3. apríla 2013, vydražiteľovi ako žalovanému 3/ bol na nej udelený príklep, pričom riadne uhradil cenu dosiahnutú vydražením, čím sa stal výlučným vlastníkom ku dňu konania dražby.

2. Na odvolanie žalobcov 1/, 2/ Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2018, sp. zn. 10 Co 48/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, keď dospel k názoru, že tento vykonal rozsiahle dokazovanie a na jeho základe dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Doplnil, že pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali, že v skutočnosti nedošlo k odovzdaniu predmetu dražby a že zápisnica o odovzdaní predmetu dražby nebola predložená, toto tvrdenie vyhodnotil ako nepravdivé, keďže na č. l. 99 a 100 spisu sa nachádza „Zápisnica o odovzdaní predmetu dražby“, z ktorej vyplýva, že práve žalobcovia 1/, 2/ odmietli odovzdať vydražený byt žalovanému 3/, v dôsledku čoho k fyzickému odovzdaniu predmetu dražby nedošlo. Namietanie tejto skutočnosti vyhodnotil odvolací súd preto ako právne irelevantné. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali nepreukázanie výšky dlhu vo vzťahu k predmetu dražby, odvolací súd sa stotožnil so zistením súdu prvej inštancie, že za postačujúce na preukázanie výšky dlhu sú pokladničné doklady o platbách žalobcov 1/, 2/, ale predovšetkým ako aj ich písomnosť z 10. apríla 2012, v ktorej svoj dlh presne špecifikovali a tento uznali čo do dôvodu, aj výšky (č. l. 83 spisu). Hoci žalobcovia 1/, 2/ nenamietali porušenie zásady primeranosti v danom prípade, pokiaľ bola nehnuteľnosť vydražená za sumu 11.325,- Eur a dlh žalobcov 1/, 2/ pred dražbou predstavoval 4.251,85 Eur, t. j. 37 % z hodnoty vydraženej nehnuteľnosti, odvolací súd považuje uskutočnenie dobrovoľnej dražby za primerané.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/, pričom neuviedli konkrétne ustanovenie Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý dovolací dôvod namietajú. Dovolací súd dovolanie preto posúdil podľa § 124 ods. 1 CSP podľa jeho obsahu, a vyvodil, že zrejme dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzujú z § 420 písm. f/ CSP, keď súdy nesprávnym procesným postupom im znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď v dovolaní poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo

106/2010 z 15. júla 2010, ktoré pojednáva o práve na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a poukázali aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03-30, kde vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Podľa obsahu dovolania tiež vyvodil, že dovolanie žalobcovia 1/, 2/ podali z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, keď poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 MCdo 1/2014 z 30. marca 2015, podľa ktorého „je tiež nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Na jeho platnosť je potrebná písomná forma, prísľub zaplatenia dlhu a špecifikácia dlhu s uvedením jeho dôvodu a výšky, avšak samotné splnenie týchto náležitostí nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené tiež slobodnou vôľou konajúcej osoby smerujúcou ku vzniku práv či povinností z neho vyplývajúcich. Súd nižšej inštancie pri svojom závere o neplatnosti tohto právneho úkonu správne vychádzali predovšetkým z nedostatku vôle a slobody (§ 37 ods. 7 Občianskeho zákonníka - ďalej len „OZ“) žalovanej pri podpise predmetnej dohody, ktorý bol preukázaný zisteným skutkovým stavom. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za ktorých žalovaná predmetnú dohodu podpisovala, keď nemala vedomosť, že podpisuje aj uznanie záväzku a že tento záväzok je premlčaný, možno prísť len k záveru, že pri uznávacom prejave absentovala slobodná vôľa žalovanej urobiť takýto jednostranný právny úkon. Preto v zmysle § 37 ods. 1 OZ je takýto právny úkon neplatný a preto ani nemohol nastať právny následok uznania záväzku vyplývajúci z ustanovenia § 558 OZ.“ Poukázali na to, že uznanie dlhu nebolo z ich strany urobené dobrovoľne, pretože boli pod vplyvom strachu o stratu ich obydľia. Inak právnu otázku bližšie neformulovali. Navrhli napadnúť rozsudok zrušiť.

4. Žalovaní 1/, 2/, 3/ navrhli dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. V danom prípade dovolací súd vychádzal podľa obsahu dovolania z toho, že žalobcovia 1/, 2/ uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodili uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 106/2010 z 15. júla 2010, ktoré pojednáva o práve na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a poukázali aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03-30, kde vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). V tejto súvislosti uviedli, že súdy neposkytli odpovede na relevantné námietky uvedené v odvolaní, pričom vychádzajúc zo skutkových zistení, keď žalovaná predmetnú dohodu podpisovala, nemala vedomosť, že podpisuje uznanie záväzku, teda nedošlo k platnému uznaniu záväzku žalovanou, a teda vo vzťahu k premlčaniu nemožno aplikovať § 110 ods. 1 OZ, teda desaťročnú premlčaciu lehotu. Dodali, že podiel k hodnote vydraženého bytu vo výške 37 % je zrejším popretím princípu proporcionality.

11. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/03) za porušenie práva na spravodlivý proces treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany. Porušením uvedeného práva strany konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. Z hľadiska práv strany konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higgins* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998,

sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I, tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.).

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (konkrétne § 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR najvyšší súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dáva odpoveď na všetky podstatné argumenty uvedené žalobcami 1/, 2/ v odvolaní.

18. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd dal odpovede na všetky relevantné námietky žalobcov 1/, 2/, a to nasledovne.

19. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali, že v skutočnosti nedošlo k odovzdaniu predmetu dražby a že zápisnica o odovzdaní predmetu dražby nebola predložená, toto tvrdenie odvolací súd vyhodnotil ako nepravdivé, keďže na č. l. 99 a 100 spisu sa nachádza „Zápisnica o odovzdaní predmetu dražby“, z ktorej vyplýva, že práve žalobcovia 1/, 2/ odmietli odovzdať vydražený byt žalovanému 3/, v dôsledku čoho k fyzickému odovzdaniu predmetu dražby nedošlo. Namietanie tejto skutočnosti vyhodnotil odvolací súd preto ako právne irelevantné.

20. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali nepreukázanie výšky dlhu vo vzťahu k predmetu dražby, odvolací súd sa stotožnil so zistením súdu prvej inštancie, že za postačujúce na preukázanie výšky dlhu sú pokladničné doklady o platbách žalobcov 1/, 2/, ale predovšetkým ako aj ich písomnosť z 10. apríla 2012, v ktorom svoj dlh presne špecifikovali a tento uznali čo do dôvodu, aj výšky (č. l. 83 spisu). Nie bez významu vzal do úvahy skutočnosť, že túto žiadosť podpísali žalobcovia 1/, 2/ dňa 10. apríla 2012, k dražbe nehnuteľnosti došlo dňa 3. apríla 2013 a žalobu o neplatnosť dražby podali dňa 26. júna 2013, čo znamená, že žalobcovia 1/, 2/ v priebehu uvedeného obdobia neplatnosť tohto svojho právneho úkonu nenamietali. Odkaz na neplatnosť tohto právneho úkonu nespomínajú žalobcovia 1/, 2/ ani v žalobe. O existencii nedoplatku žalobcov 1/, 2/ svedčí aj tá skutočnosť, že nikdy nenamietali vyúčtovanie a nedoplatok začali namietat až po vykonaní samotnej dražby. Hoci žalobcovia 1/, 2/ nenamietali porušenie zásady primeranosti v danom prípade, pokiaľ bola nehnuteľnosť vydražená za sumu 11.325,- Eur a dlh žalobcov 1/, 2/ pred dražbou predstavoval 4.251,85 Eur, t. j. 37 % z hodnoty vydraženej nehnuteľnosti, odvolací súd vyhodnotil uskutočnenie dobrovoľnej dražby v danom prípade za primerané.

21. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali neoboznámenie sa so Zmluvou o výkone dražby, tak odvolací súd k tomu uviedol, že takýto dôkaz pred vyhlásením dokazovania za skončené zo strany žalobcov 1/, 2/ nebol navrhnutý, preto nebolo povinnosťou súdu tento dôkaz zabezpečovať. Odvolací súd si však upriamil pozornosť na návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby (č. 1. 171 až 174 spisu), ktorý obsahuje podstatné náležitosti Zmluvy o výkone dražby, preto nič nebránilo žalobcom 1/, 2/ vychádzať z obsahu tohto návrhu a namietat, že niektoré jeho ustanovenia boli rozporné so zákonom. K tomuto však žalobcovia 1/, 2/ v priebehu konania nepristúpili. Preto odvolací súd považoval túto námietku žalobcov 1/, 2/ za nedôvodnú.

22. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že práve dlhodobé neplnenie si zákonných povinností zo strany žalobcov 1/, 2/ a v dôsledku toho aj poškodzovanie práv ostatných vlastníkov bytov a plnenie si zákonných povinností správcu bytov bolo súladné s dobrými mravmi.

23. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ namietali nedostatok aktívnej legitimácie žalovaného 1/ uzavrieť s dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby, odvolací súd dal do pozornosti Zmluvu o výkone správy, uzavretú medzi žalovaným 1/ a spoločnosťou GIRATHERM, s. r. o. z 1. septembra 2009, ktorá okrem iného upravuje aj oprávnenie správcu pri zabezpečení pohľadávok vzniknutých neplnením si povinností vlastníkov bytov a nebytových priestorov (článok 8 body 1, 2, článok 5 bod 10 Zmluvy o výkone správy). Námietky žalobcov 1/, 2/, týkajúce sa prípadných budúcich zámerov vydražiteľa, ako aj vysporiadanie finančných záväzkov po dražbe, vyhodnotil pre posúdenie predmetu sporu za irelevantné, keďže pre platnosť, či neplatnosť samotnej dražby nemali právny význam.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobcovia 1/, 2/ v súvislosti s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu neopodstatnene namietali existenciu vady podľa § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd preto dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

25. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý, právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. V danom prípade dovolatelia podľa obsahu vyvodzujú prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie, napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

28. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

29. Polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

30. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 141/2017).

31. V predmetnej veci žalobcovia 1/, 2/ v dovolaní odkazujú na konkrétne zákonné ustanovenia, týkajúce sa dobrovoľnej dražby, platnosti právnych úkonov, poukazujú na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 MCdo 1/2014 a jeho dôvody, týkajúce sa uznania záväzku, neplatnosti právneho úkonu a 10 ročnej premlčacej doby, v bode 3. dovolania uvádzajú, že dovolacím dôvodom je „zásadne nesprávne právne posúdenie konania navrhovateľa dražby a dražobníka, ktoré považujeme za rozporné so zákonom a popierajúce dodržanie princípu proporcionality, ako aj nesprávne posúdenie skutočného dlhu, ktorý bol voči nám evidovaný“.

32. Keďže dovolatelia v dovolaní nekonkretizovali právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedli, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetlili, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedli, ako mala byť táto otázka správne riešená, len všeobecne odkázali na jedno rozhodnutie najvyššieho súdu, dovolatelia neuviedli relevantné rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých by sa odvolací súd pri rozhodovaní v danej veci odklonil (bod 29. tohto rozhodnutia), dovolací súd nemohol preskúmať existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Preto dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol, nakoľko dovolatelia nevymedzili dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 453 ods. 3 druhá veta CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.